16/10/2020

Διακονία Λατρείας, για να συνεχίσουμε όσα αγαπάμε!

/ Επικαιρότητα

Μια νέα δράση ξεκίνησε και υλοποιεί η «Εθελοντική Διακονία Ασθενών», αντιλαμβανόμενη τις νέες ανάγκες που έχουν προκύψει λόγω της κρίσης του κορωνοϊού Covid-19.

Με στόχο να υποστηρίξουν τον ασφαλή εκκλησιασμό των νοσηλευόμενων συνανθρώπων μας, εθελοντές της «Διακονίας» σε συνεργασία με τους εφημέριους των νοσοκομειακών παρεκκλησίων βρίσκονται στους Ναούς, όπου προτείνουν και ενθαρρύνουν τους προσερχόμενους να τηρούν τα μέτρα προστασίας.

Μόνο τους τρεις μήνες του καλοκαιριού, 53 εκπαιδευμένοι εθελοντές της «Διακονίας» συνέβαλαν στο να εκκλησιαστούν με ασφάλεια 1652 συνάνθρωποί μας στα νοσοκομειακά παρεκκλήσια.

Η δράση μέσα από τα μάτια των πρωταγωνιστών:

«Στάθηκα στο προαύλιο της Εκκλησίας να προλάβω την πρωινή δροσιά πριν πυρώσει ο Αυγουστιάτικος ήλιος.

Μία σιλουέτα με προσεγγίζει με αισθητή συστολή & διστακτικότητα.

-Πάτερ, συγνώμη μπορώ να σας μιλήσω;

Η Μαρία, μια μεσόκοπη κυρία με υπερβολική συστολή προσεγγίζει να μιλήσει με κληρικό, νιώθοντας την ανάγκη να, εξηγήσει πως η πρωτοβουλία της δεν ήταν δική της επιλογή, αλλά επίμονη προτροπή της κοπέλας που συνάντησε το προηγούμενο απόγευμα στο Εκκλησάκι.

Πολύ διακριτικά ζήτησε να σταθούμε κάπου απόμερα και αφού εκμυστηρεύτηκε ότι με πολύ σεβασμό απέφευγε επιμελώς να επιβαρύνει με την προσωπική της επικοινωνία τους κληρικούς, άνοιξε τη καρδιά της και με λυγμούς μοιράστηκε την οδύνη της.

Μητέρα από την επαρχία ήρθε επειγόντως στην Αθήνα με τον μονάκριβό της που νοσηλεύεται στο Νοσοκομείο. Οι εξετάσεις απανωτές οι γιατροί πάνε κι έρχονται με αγάπη και ενδιαφέρον πάνω στο παιδί το εξετάζουν ξανά και ξανά ο ένας μετά τον άλλο δίνουν οδηγίες νοσηλείας και διατροφής συζητούν αλλά όπως της εξηγούν οι προοπτικές για το καμάρι της δεν είναι καθόλου ευχάριστες.

Αναθάρρησε από το ενδιαφέρον μου, συνέχισε την περιγραφή της.

-Όταν αποκοιμήθηκε το παιδί άφησα να με ειδοποιήσουν στο κινητό και περιφερόμουν απελπισμένη στο προαύλιο. Όταν ανακάλυψα ανοιχτό το Εκκλησάκι μπήκα μέσα και έπεσα κλαίγοντας γονατιστή μπροστά στο προσκυνητάρι. Δε ξέρω πόση ώρα έκλαψα, δε ξέρω τι είπα τι έκανα πως συμπεριφέρθηκα αλλά άφησα την καρδιά μου να σπαράξει την οδύνη στα πόδια του! Η απόλυτη ησυχία, το κατανυκτικό περιβάλλον, οι τοιχογραφίες, οι φλογίτσες που τρεμόπαιζαν στα καντηλάκια, με ξεκούρασαν, με ηρέμησαν, με γέμισαν ελπίδα και αισιοδοξία! Ανασηκώθηκα κάνω να προσκυνήσω και βλέπω μπροστά μου τον Άγιο του Λουκά μου, τον γιατρό του Αποστόλου Παύλου. Ένα βίωμα εμπιστοσύνης με κυρίεψε και μουρμουρίζοντας βουρκωμένη αναζητούσα επίμονα να βρω κάπου, να βάλω κάποιο τάμα, κάποια λαμπάδα για το Λουκά μου, στον άγιο του. Τότε διαπίστωσα ότι υπήρχε κάποια κοπέλα στο Ναό κινούμενη αθόρυβα προς το μέρος μου. Ποιος είναι εδώ; Που θα βρώ μια λαμπάδα στο μπόι του ένα τάμα να βάλω για την υγειά του

παιδιού μου;

Ρώτησα χωρίς να περιμένω απάντηση..

-Θα βάλετε ένα κεράκι. Είναι αρκετό μου απάντησε με ευγένεια.

Πρόσφερα στην ίδια ένα καλό χαρτζιλίκι και απλά το αρνήθηκε.

-Είμαστε εθελοντές, μου λέει.

-Με συγκινεί ο εθελοντισμός, της λέω. Τι χρήματα σας δίνουν;

-Η διακονία μας δεν πληρώνετε με χρήματα αλλά με την Αγάπη και την Ευλογία του ουρανού που την μοιραζόμαστε μαζί σας.

Την κοίταξα περίεργα και τη ρωτώ,

-Τι άλλο μπορώ να κάνω για το καμάρι μου;

-Θα κατεβείτε αύριο, όταν οι γιατροί επισκέπτονται τους ασθενείς και θα μιλήσετε στον εφημέριο είπε, θα σας βοηθήσει πολύ.

Συνοφρυώθηκα, πού πώς να μιλήσω εγώ στον παπά κοπέλα μου; είπα από μέσα μου μουρμουρίζοντας. Το κατάλαβε και με την περισσή αλλά και διακριτική επίμονη, με επιβεβαίωσε ότι θα είναι πολύ καλό, και για το Λουκά μου, να σας βρω.

Έτσι βρέθηκα κοντά σου, με εκτίμηση σεβασμό αλλά χωρίς να έχω πολλά με τους ιερείς.

-Με το Χριστό μας, πώς τα πάτε; τη ρώτησα.

-Πολύ καλά πιστεύω, νηστεύω, εκκλησιάζομαι, αλλά τώρα το καμάρι μου κινδυνεύει!! Οι γιατροί κάνουν ότι μπορούν αλλά εγώ Τι μπορώ να κάνω;

-Έχετε εξομολογηθεί: τη ρώτησα, δε ξέρω πώς. Πότε κοινωνήσατε;

-Τότε στο γυμνάσιο που μας πήγαιναν με το σχολείο.

-Θα θέλατε να μιλήσουμε;

Έκπληκτη και πρόθυμη έκανε με ειλικρινή μετάνοια μια μοναδική καρδιακή εξομολόγηση. Ορίσαμε πότε και πώς θα κοινωνήσει ότι θα τα ξαναπούμε και γεμάτη ευτυχία μου ζήτησε και τη βεβαίωση πως να μιλώ καθημερινά στον Άγιο Λουκά για το γιό της...

Αναζητούσε χρόνια αυτή την ευκαιρία μου είπε και συμπλήρωσε, «το σημερινό το χρωστάω στη κοπέλα την εθελόντρια! Η παρουσία της στο Ναό ήταν διακριτική ως ανύπαρκτη, ευγενής και καλοσυνάτη όταν τη χρειάστηκα, με ανιδιοτέλεια και

ειλικρινή αγάπη στη συμπεριφορά της και», πρόσθεσε με ευγνωμοσύνη, «πείτε της τα ευχαριστώ μου!».

Της υποσχέθηκα ότι θα το μεταφέρω στην ομάδα τους γιατί.. την ίδια ήταν δύσκολο να την ξαναδώ.

-Έχετε πολλές εθελόντριες; Με ρώτησε.

Την ενημέρωσα περιληπτικά για την «Εθελοντική Διακονία Ασθενών». Ενθουσιάστηκε και δεσμεύτηκε να συμμετέχει και αυτή (από την επαρχεία) στις διακονίες τους, ως εθελόντρια στήριξης.»